

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

سایت گزارشگران
۲۹ دسمبر ۲۰۱۷

از مصاحبه های کارگری گزارشگران در مورد فعالیت های "شبکه همزمانی"

مصاحبه با سیامک مؤیدزاده

ما حتا فراخوان مشترک هم ندادیم، هر جریانی فراخوان خودش برحسب برنامه ای که در محل داشت و با شعارهای خودش – که اکثراً مشترک بودند – را منتشر کرد، ما حتا اسمی هم بر روی خود نگذاشتیم، اما بنا به نوع روابط درونی ما و شکل کار مشترکمان، شاید بتوان ما را "شبکه همزمانی" نامید. که به طور مقطعی، موردی و به شکل همزمان با یک دیگر همکاری می کنیم. یقیناً با گسترش این جمع و کسب تجارب بیشتر و جمعبندی از آنها، به تعریف مشخص تری از خود خواهیم رسید.

اعتراضات سراسری و همزمان در امتداد نیاز به همبستگی عمومی در دفاع از کارگران ایران

مصاحبه های کارگری گزارشگران: بخش دوم

ده پرسش از فعالان کارگری

تجربه موفق برگزاری اعتراضات و اکسیونهای سراسری در دفاع از حقوق کارگران ایران که اخیراً (اول تا دهم دسمبر) در خارج از کشور و همزمان در شهرهای پاریس - استکهلم سویدن - کلگری کانادا - لندن - یوتبورگی - هانوفر - اشتوتگارت - برلین - کپنهاگ - آمستردام برگزار شد، نشان داد که اتحاد و ابتکار در عمل می تواند دیوارهای بلند سکتاریسم را در نوردد و رفتار خودمحورگرایانه مدافعان موضعی! کارگران کشورمان را تحت الشعاع قرار دهد و مضاف بر آن همبسته با فعالان کارگری داخل کشور بر تگناهای نهادها و ابزار سرکوب حاکمیت ضد کارگر جمهوری اسلامی بیفزاید. این اکسیون ها در شهرهای متعددی که نام برده شد، برگزار گردید و در حد توان و امکان

صدای اعتراض و دادخواهی کارگران و معلمان زندانی را انعکاس داد. از دامنه انتشار اطلاعاتیه و بیانیه فراتر رفت، از دنیای مجازی فاصله گرفت و پژواک صدای اعتراض کارگران کشورمان در صحن خیابان و میدانی شهرهای بزرگ اروپایی و سایر کشورها شد. این اقدامات بونه آزمایشی بود برای خودباوری بخش بزرگی از فعالان کارگری در خارج از کشور که همبستگی و اتحاد رمز موفقیت و قدرت نمائی و مقابله با دسیسه های حاکمیت حامی سرمایه داری در ایران است. در همین زمینه با فعالان این موج جدید و مبتکرین این آکسیون ها مصاحبه میکنیم

گزارشگران: در صورت تمایل خود را معرفی کنید

سیامک مؤیدزاده: عضو نهادهای همبستگی با کارگران ایران – خارج کشور:

با سپاس از تو بهروز عزیز که با انجام همین مصاحبه ها، خود گام مؤثری در تشویق، تبلیغ و ترویج این اقدامات برداشتی و ما را مورد حمایت قرار دادی

گزارشگران: بر بستر کدام نارسائی ها این اقدام صورت گرفت و چگونه؟

سیامک مؤیدزاده: در ادامه مبارزات و فعالیت های همیشگی فعالان در خارج کشور، هنگامی که رژیم تبهکارانه رضا شهابی را مجدداً به زندان کشاند و با آغاز اعتصاب غذای ۵۰ روزه او و سپس دستگیری ددمنشانه محمود صالحی، شاهد گسترش و اوج بی نظیر اعتراضات و مبارزات گسترده تمامی اقشار، طیف ها، سازمان ها، احزاب و منفردین مبارز در اقصی نقاط جهان بودیم که بازتاب بسیار وسیعی داشت و از حمایت وسیع اتحادیه ها و سازمان های بین المللی کارگران و احزاب چپ و سازمان های مترقی بسیاری از کشورها برخوردار شد که فشار همه جانبه ای را بر رژیم جمهوری اسلامی وارد آورد.

اما این تلاش های چشمگیر و مؤثر از یک ضعف تاریخی و یا به قول شما نارسائی اساسی برخوردار بود و آن پراکندگی و جدا بودن این فعالیت ها ناشی از تفرقه و سکتاریسم ریشه دار حاکم بر کل اپوزیسیون بود. ناشی از این واقعیت، این ایده پدید آمد که گام بعدی باید تلاش برای همسو و هماهنگ کردن مجموعه این حرکت ها باشد. با دو هدف مشخص: فشار هرچه بیشتر و مؤثرتر و همه جانبه تر بر رژیم و همچنین از این طریق و ناشی از آن گامی در مقابله و تقلیل فرقه گرایی موجود برداشتن.

بر این اساس نامه هایی به بسیاری از فعالان این آکسیون ها نوشته شد و تماس هایی برای طرح آن ایده گرفته شد که خوشبختانه اغلب خود نیز به همان نتیجه گیری رسیده و از این ایده استقبال کردند و خلاصه طی تنها سه جلسه پالتالکی، کسانی که اغلب یک دیگر را نمی شناختند، توانستند بر سر برگزاری کارزار سراسری و همزمان اول تا دهم دسمبر به توافق رسیده و آن را در هماهنگی با هم برنامه ریزی کرده و با سازماندهی مستقل در هر شهر به اجراء درآوردند که شاهد آن بودیم.

گزارشگران: چه اهداف بلندمدتی را دنبال می کنید؟

سیامک مؤیدزاده: موفقیت نسبی این تجربه، ما را بر آن می دارد که در تحکیم و گسترش این شبکه بکوشیم. با سایر تشکلات و نیروهائی که جدا از این حرکت فعال بودند، تماس گرفته و از آنها برای پیوستن به این پروژه دعوت به عمل آوریم. چه روشن است که با هماهنگی و همسو و همزمان شدن مجموعه امکانات، توانائی ها، ابتکارات و نیرو و وقت هرچه بیشتر تشکلات موجود، تأثیر و حاصل کار نیز بیش از پیش خواهد بود و همچنین هر گامی در این راستا و

حضور هر نیروی بیشتری در این حرکت جمعی، گامی مؤثر برای غلبه بر سکتاریسم نیز خواهد بود. ما امیدواریم و می‌کوشیم در دراز مدت در چارچوب اهداف این پروژه با غلبه بر فرقه‌گرایی بتوانیم با وحدت عمل بیشتر پاسخ‌های مؤثرتری به نیاز جنبش کارگری در داخل داده و گامی بلندتر در حمایت از فعالان آن برداریم.

گزارشگران: در مسیر شکل‌گیری چنین شبکه‌ای، چه مشکلاتی در سر راهتان بود؟

سیامک مؤیدزاده: از آنجا که سکتاریسم به ویژه در جنبش چپ سخت‌جان و ریشه‌دار است، لذا کار ما چندان آسان نبود. از آنجا که این جمع کمتر یکدیگر را می‌شناختیم (شناخت به واسطه بود) و برای اولین بار دور هم جمع شده بودیم، طبعاً از یکسو به طور طبیعی تا حدودی بی‌اعتمادی موجود بود و افرادی مایل به معرفی یکدیگر بودند، در حالی که برخی به علت تجارب منفی گذشته امتناع می‌کردند و ضرورتی برای معرفی یک دیگر نمی‌دیدند. از سوی دیگر به دلیل همان عدم شناخت از یک دیگر و خود مرکز بینی، پذیرش نظرات یکدیگر نیز آسان نبود.

به ویژه در شهرهایی که جریانات مختلف از دیرزمان با هم اختلافات جدی داشتند، حال بدون اطلاع یک دیگر برای یک برنامه مشترک کنار هم نشسته‌اند، این مشکلات چشمگیرتر و برطرف کردنشان بسیار سخت‌تر بود. یعنی اختلافات محلی بین گروه‌های مختلف، یکی از مشکلات اساسی و جدی در راه همکاری‌هاست که نیاز به احساس مسؤولیت طبقاتی و منافع طبقه کارگر را معیار و در اولویت قرار دادن در هر موردی دارد.

ایجاد اعتماد، به رسمیت شناختن یک دیگر، احترام به نظرات یکدیگر، انعطاف و نرمش در برخوردها و تصمیم‌گیری برای مناسبات و رابطه‌گیری‌ها و مهمتر از همه آموختن و به کار بردن رهنمود مهم زنده یاد شاهرخ زمانی: "تکیه بر روی اشتراکات، بحث و گفت‌وگو پیرامون اختلافات" عوامل و سبک کاری بودند که به ما کمک کردند تا حدودی بر مشکلات غلبه کرده و به موفقیت نسبی برسیم.

گزارشگران: از تجربه اقدام نخستین خود بگوئید؟ آیا به نتیجه دلخواه رسید؟

سیامک مؤیدزاده: با توجه به ویژگی‌های این جمع: ناهمگونی، عدم شناخت از یک دیگر، درک و انتظارات متفاوتی که از برنامه پیش رو داشتیم و همچنین توجه به تجارب منفی و عدم موفقیت‌های بارها آزمایش شده برای "وحدت"، "اتحاد عمل"، "انتلافات"، همکاری‌های ساده و ... تا کنونی، ما تکیه را بر روی یک امر مشخص و مشترک یعنی آزادی کارگران و سایر زندانیان سیاسی به طور عام و آزادی رضا شهبانی به طور خاص گذاشتیم، یعنی سنگ بزرگ برنداشتیم، دهها وظیفه برای خود تعیین نکردیم، از تهیه و تدوین منشور و اساسنامه و ایجاد تشکیلات و سازمان جدید پرهیز کردیم. ترجیح دادیم اگر به موارد و ضوابطی برای مناسبات و روابط بین خود احتیاج داشتیم، در جریان عمل به آنها برسیم تا کاربرد عملی هم داشته باشد، و "اساسنامه" ای زنده و پویا برخاسته از پراتیک مشترکمان باشد، نه مواد و اصولی خشک و جامد بر روی کاغذ. تصور می‌کنم اولین سنگ بنا را به این طریق درست گذاشتیم. از نتیجه دلخواه نمی‌توان صحبت کرد، ما هنوز امید و انتظار نتایج بهتری را داریم. فعلاً تنها بر سر همزمان بودن فعالیت‌هایمان به توافق رسیده ایم (نظیر همان کارزار سراسری ۱۰ روزه ماه دسمبر) با حفظ استقلال تمام نیروها در هریک از شهرها برحسب، توان، امکانات، نیرو و زمان مناسب محلی. ما حتماً فراخوان مشترک هم ندادیم، هر جریانی فراخوان خودش برحسب برنامه‌ای که در محل داشت و با شعارهای خودش – که اکثراً مشترک بودند – را منتشر کرد، ما حتماً اسمی هم بر روی خود نگذاشتیم، اما بنا به نوع روابط درونی ما و شکل کار مشترکمان، شاید بتوان ما را "شبکه همزمانی"

نامید. که به طور مقطعی، موردی و به شکل همزمان با یک دیگر همکاری می کنیم. یقیناً با گسترش این جمع و کسب تجارب بیشتر و جمع‌بندی از آنها، به تعریف مشخص تری از خود خواهیم رسید.

گزارشگران: آیا می توان گفت که حرکت گامی برای همبستگی بیشتر و غلبه بر انحرافات موجود در میان فعالان کارگری به ویژه در خارج کشور از جمله فرقه گرائی است؟

سیامک مؤیدزاده: دقیقاً این گام به همین منظور برداشته شده. حتماً می توان گفت اکسیون های مقطعی، موردی و همزمان در این مقطع، عمدتاً عرصه هائی برای غلبه تدریجی بر فرقه گرائی و پراکندگی موجود است. زیرا اگر ما در این عرصه ها موفق شویم تدریجاً هر مقدار بر این معضل اساسی غلبه کنیم، توانسته ایم نیروهای بیشتری را همراه و همبسته کنیم، در نتیجه توان و قابلیت بیشتری برای مبارزه با رژیم خواهیم داشت.

گزارشگران: آیا ارتباطات درونی این مجموعه از جمله در تصمیم گیری ها دمکراتیک است؟

سیامک مؤیدزاده: در چنین جمعی با چنین اهدافی نمی تواند مناسبات غیر دمکراتیک باشد. تا کنون تصمیمات از یک روند طرح پیشنهادات، بحث و اقتناع و نهایتاً تصمیم و تصویب جمعی گذشته است و امیدواریم به همین شیوه نیز ادامه یابد. طبعاً به علت همان ترکیب ناهمگون، ممکن است درک های متفاوتی از برخی مقولات نیز وجود داشته باشد. فرضاً کسانی پیشنهاد یک فرد را تصمیم گیری آن فرد از قبل، تلقی کرده و موجب برخورد و چالش شود و یا بالعکس کسانی تصمیماتی بدون مشورت با دیگران گرفته، اما آن را پیشنهاد بنامند! چنین مواردی نیز با همان شیوه دمکراتیک بحث و اقتناع و با حوصله و آرامش قابل حل هستند.

گزارشگران: آیا فعالیت های شما از جمله جلسات پالتاکی عمومی و آزاد است؟

سیامک مؤیدزاده: از آنجا که ما جریان مخفی و بسته ای نیستیم، طبعاً جلسات نیز باید عمومی و آزاد باشد. اما چون ما صرفاً برای فعالیت عملی و جدی دور هم جمع شده ایم، طبعاً به اهل عمل نیازمندیم، نه به سیاهی لشکر. اگر درهای این جلسات مثل بسیاری از اتاق های پالتاکی به روی همه باز بود، مطمئناً ما طی ده ها جلسه هم نمی توانستیم به آن توافق و برنامه ریزی برای کارزار ده روزه برسیم، زیرا اکثر آن شرکت کنندگان عادتاً برای بحث و گفت و گو و گپ زدن می آمدند، در حالی که ما با تعداد محدود اولیه برای فعالیت عملی دور هم جمع شدیم و در نتیجه بدون بحث های طولانی، طی سه جلسه توانستیم به توافق برسیم. به این دلیل ناگزیر به اعمال محدودیتی هستیم و تنها کسانی را که قبلاً با آنها صحبت شده و برای فعالیت عملی اعلام آمادگی کرده اند را به جلسات دعوت می کنیم. یعنی در جلسات ما ناچار نیمه باز است!

گزارشگران: آیا در آینده نزدیک شاهد ایجاد نهاد یا سازمانی متشکل از فعالان این تجمع خواهیم بود؟

سیامک مؤیدزاده: ترس از ریسمان سیاه و سفید! و حساسیت بسیاری از رفقاء در ایجاد سازمانی جدید، موجب شد که ما شکل کار شبکه ئی را برای خود انتخاب کنیم، تا بتوانیم به همکاری هایمان ادامه داده و آن را تدریجاً گسترده و مستحکم کنیم. اگر در آینده همین شکل کار، بتواند همچنان جوابگوی نیازهای ما باشد و مشکلی نداشته باشیم، طبعاً به همین شکل نیز ادامه خواهیم داد، اما چنانچه در مقطعی با مشکلاتی مواجه شویم که دیگر این شکل کار کافی و جوابگو

نباشد و نیاز به تشکیل سازمانی احساس شود، آنگاه ممکن است پس از بررسی های لازم و بحث و گفت و گو چنانچه اکثریت به توافق رسیدند، چنین تصمیمی بگیریم

گزارشگران: پیام شما به فعالان کارگری در داخل و خارج از کشور چیست؟

سیامک مؤیدزاده: من در خود صلاحیت پیام دادن به دیگران، به خصوص فعالان کارگری را نمی بینم. تنها سه شعار یا رهنمود بزرگان را که سرمشق زندگی سیاسی خودم است، با سایر عزیزان در میان می گذارم:

"چاره رنجبران وحدت و تشکیلات است" (ابوالقاسم لاهوتی)

"باید یکی شویم یاران، آنان هراسشان از یگانگی ماست" (خسرو گل سرخی)

"تکیه بر اشتراکات، بحث و اقناع پیرامون اختلافات" (شاهرخ زمانی)

سیامک مؤیدزاده: بهروز عزیز، از حمایت بی دریغت از تلاش های ما، از طریق این گفت و گوهای کارگری، سپاسگزارم.

گزارشگران: با سپاس از شما

26.12.2017